

Scotus.
Soluuntur
argumenta

Scotus verò cum suis aliis sentire videtur, po-
nens infinitatem ante simplicitatem, ut infra patebit.
Ad primam infinitiam respondendum, quod quam-
uis Deus in seipso sit unitas pura, tamē in ea uniu-
erse perfectiones continentur. si ē ratio fundat in ea
considerationem multiplicem, distinctionem, & ordi-
nem, sic quoque inter perfectiones diuinæ est or-
do prioritatis secundum rationem, non realiter.

Q V A E S T I O . IIII.

Quarto queritur, An Deo conuenientia attributa
numero infinita? Videatur, quod non, quia ubi ta-
lis infinitas, ibi nullus est ordo, nec primum, nec ul-
tinum: sed inter attributa diuinæ est ordo, & in eis
est aliquid primum, sicut iam patuit. Ad hoc respō-
det Aegidius: Cum Deus sit perfectissimus, perfe-
ctiones omnium generum vniuersit in eo, perfectio-
nes autem Dei a nobis per remotionem potissimum
cognoscuntur. Sunt autem tria in creaturis per quo
rum remotionem cognoscitur diuina perfectio. Pri-
mum est, quoniam creatura nō est infinita, & ex hoc
quandam contrahit perfectionem, quia secundum
Philosophum 3. Physicorum, infinitum non habet
rationem perfecti, neque totius, quod intelligendū,
est de infinito ex parte materiæ, seu passus poten-
tia. Deus autem ex hoc perfectissimus est, quia est in
finitus, loquendo de infinitate ex parte formæ. Se-
cundū, creatura fertur perfecta, quia attingit pro-
priam speciem. Vnde 2. Physicorum habetur, quod
non dicitur aliquid esse tale, aut perfectum, nisi talis
natura habere, donec habeat speciem eius. Deus ve-
ro contrario modo dicitur esse perfectus, quia ad
nullum genus, aut specie determinatur. Tertio crea-
tura dicitur esse perfecta, quia intra propria princi-
piū continentur. Deus autem modo contrario est per-
fectus, quoniam inter nullos terminos continentur.

Dio. mar. Quæ oīa Dionysius 13. de diuinis nominibus bre-
uer tangit. Itaque ex hoc, quod Deus non con-
tinetur in aliquo genere, aut specie, continentur ei nō
solum perfectiones multæ vniuersitatis generis, sed etiam
omnium generum. Porro ex hoc quod est perfectio
nalter infinitus, non solum conuenienti in uniu-
erse perfectiones, que actu inuenientur in creaturis,
que perfectiones finitas sunt, sed etiam omnes possi-
bles inueniri, seu esse, que sunt infinitæ. Et quia se-
cundum quamlibet perfectionem potest sumi ali-
quod attributum, hinc infinita attributa conuenient
Deo, & infinitis nominibus potest laudari. propter
quod dicit Dionysius 12. capitulo de diuinis nomi-
nibus: Laudare non conuenit eum, qui infinitorum
est nominum. Hac Aegidius. Veruntamen quidam tenent, quod quamvis multa, & nobis inuine-
rabilia attributa conuenient Deo, non tamen sim-
pliciter infinita, sed cum eum possit, quantum est
ex parte ipsius, infinitas producere species angelico-
rum in ascendendo, a quarum singulis perfectionibus
possit accipi attributum, uidetur quibidam
positio illa Aegidiū vera. Ad obiectiōnem dicen-
dum, quod inter finita realiter diuersa, non est or-
do propriæ sumptus. Omnia verò attributa diuina,
sunt unum simplicissimum esse Dei.

Q V A E S T I O . V.

Quinto, An cum unitate, & simplicitate diu-
na essentia sit pluralitas personarum. Vide-
tur, quod non, quia prahabimur eis, & forma-
lis distinctio attributorum derogat simplicitati, ac
unitati diuinæ naturæ, quæ rāmen distinctio minor
est personalis distinctio, quæ est realis; ergo perso-
narum pluralitas, non stat cum deitatis simplicitate
& unitate. Præterea, eisdem rationibus quibus fu-

pra monstratum est, non posse esse plures veros Deos,
uidetur posse probari, non posse plures esse incre-
tas diuinæ, & adorandas personas. Aut enim in ali-
quo distinguitur, aut non, si in aliquo distinguuntur,
nulla earum absolute perfecta est. Imò cum nihil sit in Deo, nisi infinita perfectio, decent cuilibet
perfectio infinita. Si dicatur quod relatio non dicit
perfectionem, hoc improbabiliter infra. Nam & pa-
terna fecunditas est quædam perfectio, & est natura
lement, ac verum filium patris externi, est grandis
nobilitas, cum & adoptiōnem Dei filium esse sit ex-
cellētia, atque perfectio magna. Infuper secundū
philosophos non est ponenda pluralitas sine necessi-
tate, sed diuina persona est in se absolute perfecta.
non ergo sunt plures diuina persona. Amplius, si
cū Aueroius arguit, si sunt plures diuina persona,
totum aggregatum non est unum nisi secundum in
tentionem, sicut substantia est distincta.
Rursus, diuina essentia est ens reale extra animā,
in se verè subsistens, sed tale ens non est communi-
cabile pluribus. Imò cum sit intellectus naturæ,
uidetur esse persona. At vero natura multiplicatur,
& diversificatur in cunctis individuis participan-
tibus eam, sicut in omnibus cernimus, in quibus eadem
natura inuenientur in multis suppositis. sicut di-
uina essentia multiplicatur in diuinis personis,
quod prorsus impossibile est. Adhuc Deus est ens
eternum, & inde pendens, & vniuersitatem principi-
um, & tali enim repugnat produci, cum productū
a producente dependeat, & eo sit posterius: produc-
ens quoque præstantius est producēt, quemadmo-
dum agens est principius passio. Rursus, quæcum
que sunt eadem vni, & eadem simpliciter, sunt sim-
pliciter idem inter se. Nam ideo dico simpliciter,
qui si sunt eadem vni, & eadem secundum quid, nō
oportet ea eadem esse simpliciter. Vnde per mai-
orem illam ita verè expositam tenet omnis forma syl-
logistica, uniendo extrema in eodem media.
Hinc maiori illa destruēta, destruitur omnis syllo-
gistica forma, & per consequēns omnis demonstra-
tio, atque scientia; sed quacunque sunt in diuina na-
tura, sunt simpliciter eadem ipsi diuinæ naturæ, que
est simpliciter una, & eadem numero, ergo sunt idem
inter se. Adhuc autem, si persona diuina distingui-
tur ab inuicem, aut substantia, aut accidentia, ter
distinguntur, cum inter substantiam, & acci-
denti non sit medium. Non accidentaliter, cum in
Deo nequaquam sit accidentia: nec substantia, quia
sic vera deitas non est in qualibet.

¶ In contrarium est autoritas fidei, & scripturæ. In opposi-
tione.

¶ Ad hanc questionem Thomas responderet in Scri-
pto: Dicendum est absque illa ambiguitate, est in
Deo pluralitas personarum, in unitate essentiae,
non propter rationes quorundam ad hoc inducētis,
que necessarii non concludunt, sed propter fidei
veritatem. Porro in prima parte Summae, questione
27. art. 2. Cum omnis processio sit secundum aliquam
actionem, id est secundum actionem, que ten-
dit in exteriorē materiam, est aliqua processio ad
extra, ita secundum actionem, que manet in agente,
attendit processio quædam ad intra, quod maxi-
mē patet in intellectu, cuius actio, scilicet intellige-
re, manet in intelligenti. Quicunq; enim intelli-
git, ex hoc ipso procedit in eo aliiquid intra ipsum,
quod est conceptus rei intellectus ex notitia eius pro-
cedens, quā conceptionem uox significat, quā coce-
pīo dicitur verbum cordis significatum verbo vo-
cis. Non est ergo processio ista accipienda secundū
modum corporalium actionum, aut motuum, neq;
per

Solutio
obiectionis.

Argumen-
ti primi
partis ne-
gantur.